

A Filipines, en transatlàntic

Repartir equitativament els sacrificis necessaris per tenir-ho tot a punt per la moneda única deu ser difícil. No repartir-los equitativament, però fer creure que sí que són equitatius, encara deu ser més complicat. Vet aquí les preocupacions que perseguiran aquest estiu, siguin on siguin, els ministres d'Aznar i els seus aliats polítics. Perquè s'ha de reconèixer que fins ara el balanç és confús i aniria bé que s'anés aclarint.

Una cosa sí que és clara: els funcionaris i similars ja saben que els tocarà el rebre. L'any que ve tindran un augment de sou zero, si no és que al final el govern espanyol s'estova a base de mobilitzacions i reunions amb els sindicats. Passi el que passi, uns i altres tenen l'agost per anar mentalitzant-se. Però ja es veu a venir que, si al final hi ha augment de sou, serà molt petit, inferior a la inflació. Per tant, ja en tenim uns que faran sacrificis.

Uns altres seran els fumadors, sobretot si fumen porros o simplement si fumen ros. Els acaben d'encarir el vici per sorpresa a ple estiu, amb una forta pujada d'impostos. Encara que aquests rai, perquè ja saben que han vingut al món a patir. En canvi, n'hi ha d'altres que tenen sort i, xiquet, s'ho munten bé. Per exemple: en Josep Maria Trias de Bes, nou president, ni més ni menys, que de la companyia pública Transmediterrànea (jo també en vull!). Ara que els diputats del Congrés havien renunciat a apujar-se el sou perquè la cosa no està per orgues, en Trias de Bes s'esfuma de l'hemicicle i se'n va a cobrar de president a bord de la Transme.

No cal que ningú faci cap comunicat. Ja sabem que és una manera de pagar-li la fastuosa "operació catalana" del Partit Popular. Entra fins i tot dins de la lògica que els populars l'hagin embarcat amb bon vent. Però fa mal d'ulls en època de sacrificis. Moltes de les coses que estan passant en les empreses públiques fan mal d'ulls i espatllen el discurs polític del ministre Josep Piqué, que en el supòsit que tingui raó els fets li la poden fer perdre. Tan malament ho feia el president de la

Transme, fins ara? Per cert: qui era? Ho farà millor, en Trias de Bes? Millor que de diputat? Vols dir?

I una altra pregunta: per què canvien els presidents de les empreses públiques quatre dies abans de privatitzar-les? Fins ara el govern Aznar no ha perdut un moment en això de nomenar nous presidents de les companyies públiques. Els de les grans empreses, gent de l'entorn madrileny del Partit Popular que de vegades ja es veu que hi ha anat a pensar (Juan Villalonga a Telefònica, per exemple), però de vegades sembla més aviat que s'hagi retirat al balneari (César Alierta a Tabacalera).

No sabem si en Trias de Bes és dels primers o dels segons. La novetat és que és català. Això no és cap consol però és nou, perquè malgrat les primeres expectatives el nomenament d'alts càrrecs catalans a les empreses públiques, com a conseqüència dels acords PP-CiU, no s'ha acabat de concretar. Trias de Bes a la Transme i Juan Echevarria a Fecsa no semblen conseqüència dels pactes, tots dos són de l'òrbita PP. I és que malgrat les gestions del conseller Subirà, fins ara Convergència i Unió només ha situat Lluís Alegre al front de Tabacs de Filipines, i us asseguro que espero delerós que m'arribi la inspiració per començar a fer acudits.

Els altres catalans que han ocupat últimament càrrecs importants a les grans empreses públiques ho han fet per la via trinco-trinco (o via del talonari), com Josep Vilarasau i Antoni Brufau a Repsol. Un que ja estava ben situat, Joan Badosa, fins fa poc conseller delegat de Gas Natural, l'han enviat a fer de president de Butano en un moviment que, si no s'explica bé, sembla més aviat una represàlia per la vinculació de Badosa amb els anteriors governs socialistes, que no pas una decisió estrictament professional. Tot plegat, tan confús que més val pirar de vacances, a veure si el setembre ho veiem més clar. ■

JORDI FORTUNY

*"Per què
canvien els
presidents
de les empreses
públiques quatre dies
abans de
privatitzar-les?"*